1968. V. 21. Mano aušininkas

Aš noričiau papasakoti vienos šeimos eikimą...

Tai buvo pokario metais. Buožių sūneliai miškuose organizavo būrius „pavergtai" Lietuvai ginti. Jų tikslas buvo žudyti nekaltus darbo žmones, kad vėl jie galėtų ramiai gyventi savo ėkiuose. Apylinkėje vis dar tik organizavosi kolūkiai. Žmonės bijojo stoti į kolūkęs, nes žinojo, kas jų laukia. Atsirado tiktai vienas žmogus, kuris nepabijojo nacionalistų grasinimų. Neįgūdusia rašyti ranka jis parašė pareiškimą, kad priimtų jį į kolūkį. Ir štai naujakurys pradeda naują gyvenimą.

Po kelių dienų, grįžęs iš darbo, randa prie durų prikijuotą lapelį: „Atsisakyk kolūkio, kitaip tavęs laukia mirtis. „Žaibas."" Nieko nesakęs šeimai, supliše šį lapelį. Bet Gedgaudo šiidyje prabudo nerimas ne dėl savęs, bet dėl visos šeimos. Šeima buvo nemaža – penkios burnos ir šeštasis jau beldžiasi: Bet šeimos galva suprato, kad reikia kovoti už savo vaikų laimą. Sugniaužęs kumštį, jis pagrimojo miško link, kuris jam grąsino mirtimi.

Nacionalistai siuto... Kaip alkani vilkai, jie kiekvieną momentą tykojo drąsaus naujakurio, kuris nepabijojo jų grąsinimo. Iš štai vieną šaltą žie-

mos naktį „vilkai" surengė naktinę medžioklę. Jų sąraše buvo paditi kryžiūkai prie dešimties naujakurių šeimų. Jų tarpe buvo ir Gedgaudas. Banditai, prisidengdami nakties tamsa, pamažu sėlino prie Gedgaudo sodybos. Stiprus beldimas į duris pažadino Gedgaudą.

— Kas čia? — pahlausė Gedgaudas

— Savi, savi, kilish, — kapis balselių pražneho banditų gaujos vadas „Žaibas".

Gedgaudas suprato, kokie svečiai užplūdo jo namus. Banditai nerimo už dūrų:

— Tai mes pas tave atėjom, komunizte! Pažiūrėsim, kaip tu mums dabar pačiulbėsi, — apimti troškimo žiūdyti stangė alkani vilkai.

Bet durų jiems niekas neatidarė. Banditai mėgino išlaužti, bet veltui. Negalėdami niekho padaryti, jie padegė sodybą. Rytojaus rytą kaimynai rado suanglėjusius Gedgaudų šeimos kūnus. Išsigelbėti buvo skirta tik jų dukrai Elvyrai.

Dabar Elvyra suangusi. Neseniai apsivedė, turi šeimą. Elvyra dirba parželių augintoja. Kolūkio pirmininkas Elvyrą visada mini tik geru žodžiu. Kaipgi pažyhtisi gero žodžio, juk Elvyra pirmaujanti rajone. Ji ne tik gera darbininkė, bet gera mama ir savivėkli-

ninkė. Darbe labai draugiš-
ka, visada pataria, paguo-
džia. Prisiminusi karo bai-
sumus, jos saulės nudegintais skrus-
tais nubėga karti neapykan-
tos ašara tiems, kurie nori
griauti, žėdyti... Ji visa švidi-
mi nenori, kad vėl pasikarto-
tų karo baisumai, nenori
matyti sudegintų tėvų, nau-
šlaičių vaikų. Neveltui ji
kartais dukrelei daiunoja
dainą:

Te, visad šviečia saulė
Ir dangus būna giedras
Te, visad šypsos mamos
Te, visad būme aš.